

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **G. Y.**, zast. Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2022, č. j. MV-50635-8/SO-2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 A 46/2022-70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 A 46/2022-70, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2022, č. j. MV-50635-8/SO-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 31 250 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta se sídlem Dřevná 382/2, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 23. 4. 2014 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR. Své postavení rodinného příslušníka žalobkyně odvozovala od občana ČR, A. O., nar. X, který byl v době podání žádosti jejím trvalým partnerem. Dne 2. 10. 2014 se pak stal jejím manželem, což žalobkyně doložila Ministerstvu vnitra dne 6. 10. 2014 oddacím listem. Dne 25. 10. 2016 vydala žalovaná

opatření proti nečinnosti, č. j. MV-133414-2/So-2016, kterým přikázala Ministerstvu vnitra rozhodnout o žádosti žalobkyně ve lhůtě 30 dnů od jeho doručení. Dne 1. 4. 2018 manžel žalobkyně zemřel.

[2] Dne 15. 3. 2021 zaslalo Ministerstvo vnitra žalobkyni výzvu k odstranění vad žádosti. Na ni žalobkyně reagovala mimo jiné sdělením, že své pobytové oprávnění na území ČR odvozovala právě od v daném okamžiku již zesnulého manžela, A. O., přičemž správnímu orgánu nic nebránilo o její žádosti rozhodnout. Namítla, že smrt jejího manžela jí nelze přičítat k tíži, a tudíž je namístě aplikovat § 87f odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „ZPC“), resp. článek 12 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (Úř. věst. L 158, dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Současně uvedla, že navázala nový partnerský vztah s občanem ČR, I. F., nar. X, s nímž plánuje sdílet společnou domácnost.

[3] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 13. 1. 2022, č. j. OAM-5688-119/PP-2014, (prvostupňové rozhodnutí) žádost žalobkyně zamítlo. Toto rozhodnutí následně potvrdila žalovaná rozhodnutím ze 12. 4. 2022, č. j. MV-50635-8/SO-2022 (napadené rozhodnutí). Správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ZPC ve spojení s § 15a ZPC, jelikož není rodinným příslušníkem občana EU. Neprokázala totiž trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a soužití ve společné domácnosti s panem I. F.. Předchozí manželství stěžovatelky s panem A. O. nepovažovaly správní orgány za relevantní, neboť klíčový je skutkový stav v době jejich rozhodování, tedy v roce 2022. Stěžovatelka přitom přestala být rodinným příslušníkem občana ČR dne 1. 4. 2018, kdy její manžel zemřel. Aplikace § 87f odst. 2 písm. b) ZPC, resp. čl. 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES poté podle správních orgánů nepřipadá v úvahu, jelikož žalobkyni nikdy nebylo uděleno povolení k pobytu, a tudíž jí právo pobytu nemůže být ani zachováno.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 A 46/2022-70, žalobu zamítl. Ztotožnil se závěry správních orgánů, že rozhodný je skutkový stav existující v době vydání správního rozhodnutí. Okolnosti předchozího manželství žalobkyně proto nejsou pro posouzení věci relevantní. Žalobkyně měla prokazovat skutečnosti týkající se jejího dalšího vztahu (s panem I. F.), což však v dostatečné míře neučinila. Ani podle městského soudu nelze v případě žalobkyně aplikovat § 87f odst. 2 písm. b) ZPC, jelikož jí nikdy nebylo uděleno povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinnému příslušníkovi občana EU. Ze stejného důvodu je nepřipadný i odkaz na článek 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Pokud žalobkyni nebylo nikdy uděleno povolení k pobytu, nemůže jí být právo pobytu ani zachováno.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[5] Rozsudek městského soudu napadá žalobkyně (stěžovatelka) v celém rozsahu kasační stížností. Její důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) napadený rozsudek společně s rozhodnutím žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka především namítá, že správní orgány byly povinny zabývat se její původní tvrzenou a doloženou *rodinnou vazbou na manžela*. Konkrétně měly posoudit, zda je tato vazba relevantní natolik, aby stěžovatelce bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu, přestože její manžel mezitím – v průběhu prvostupňového řízení – zesnul a stěžovatelka nedisponovala vydaným povolením k pobytu. Za významnou okolnost věci považuje předně hrubou nečinnost správních orgánů, jež výrazně překročily lhůtu 60 dnů pro rozhodnutí ve věci. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno téměř po 8 letech. Především se ale dovolává článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož v případě smrti občana EU je právo jeho rodinného příslušníka na pobyt zachováno výlučně na osobním základě. Ten je relevantní i v projednávané věci, neboť v ČR jsou rodinní příslušníci občanů ČR postaveni naroveň rodinným příslušníkům občanů EU.

[7] V tomto směru stěžovatelka uvádí, že rodinní příslušníci občanů EU mají právo na pobyt, aniž by o této věci musel rozhodnout správní orgán. Povolení k pobytu je pouze *deklaratorní* potvrzení práva pobytu rodinného příslušníka a nikoli jeho konstitutivní založení. Namítá proto, že předchozí vydání povolení k přechodnému pobytu podle vnitrostátního práva nemůže být podmínkou k zachování práva pobytu na výlučně osobním základě, jak nesprávně napovídá jazykové znění § 87f odst. 2 písm. b) ZPC. Stěžovatelka má přitom zachováno *právo pobytu na osobním základě* ve smyslu čl. 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES z důvodu, že byla manželkou občana ČR, A. O., a z toho důvodu oprávněně pobývala na území ČR po dobu delší než 1 rok, přičemž nebyly ze strany správních orgánů zjištěny žádné překážky (např. zneužití práva, ohrožení veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti). Byla rovněž pracovně činná, a tudíž splnila i podmínku, aby se nestala zátěží pro sociální systém. To však správní orgány nijak nezkoumaly.

[8] Vedle toho stěžovatelka také namítá procesní vadu v řízení před soudem. Té se městský soud dopustil při jejím *účastnickém výsledku* tím, že ji náležitě nepoučil a nedal účastníkům (resp. jejich právním zástupcům) možnost klást otázky. Provedený účastnický výsledek nemá ani odraz v odůvodnění napadeného rozsudku. Jedná se proto o opomenutý důkaz.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na stanovisku, podle něhož stěžovatelka není rodinným příslušníkem občana EU. Stěžovatelka nedoložila doklady prokazující tvrzený vztah s českým občanem I. F., ani že s ním sdílí společnou domácnost. Ve zbytku odkázala na své rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nosným závěrem napadeného rozsudku městského soudu, stejně jako napadeného rozhodnutí žalované, je *nemožnost zohledňovat okolnosti předchozího manželství stěžovatelky s panem A. O., jenž zemřel v průběhu (prvostupňového) správního řízení v roce 2018. Městský soud ve shodě s žalovanou totiž zdůraznil potřebu rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání správních rozhodnutí, tedy v roce 2022. Současně se ztotožnil se závěrem žalované, podle něhož právo stěžovatelky na pobyt nemohlo být podle § 87f odst. 2 písm. b) ZPC, resp. článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES zachováno, jelikož jí nikdy nebylo uděleno povolení k pobytu na území ČR (srov. odst. 29 až 31 napadeného rozsudku a str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí).*

[13] Městský soud, stejně jako předtím žalovaná, tak při posuzování žádosti stěžovatelky vycházel z názoru, že rozhodnutí o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU je *konstitutivní*, tj. zakládající oprávnění k pobytu na území ČR. Tento závěr je nicméně nesprávný. V případě rodinných příslušníků občanů EU představuje rozhodnutí o povolení k pobytu pouze *deklaraci* jejich oprávnění, jež vyplývají přímo z práva Unie a jejichž existence je vázána na naplnění objektivních předpokladů. Tento závěr je přitom nutné vztáhnout rovněž na rodinné příslušníky občanů ČR, jako tomu je v projednávané věci. Je tomu tak z následujících důvodů.

[14] Předně je třeba zdůraznit, že stěžovatelka podala žádost o přechodný pobyt na území ČR dne 23. 4. 2014. V projednávané věci se tudíž uplatní právní úprava ZPC ve znění účinném do 23. 6. 2014 (srov. přechodná ustanovení obsažená v části první, čl. II odst. 1 zákona č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

[15] Podle § 15a odst. 4 ZPC v rozhodném znění platilo, že *[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky*. Na základě volby českého zákonodárce tudíž došlo k rozšíření režimu stanoveného pro rodinné příslušníky občanů EU, který vyplývá z práva Unie, rovněž na rodinné příslušníky občanů ČR, a to i v těch případech, že jde o osoby statické (tj. takové, které nevyužily svého práva volného pohybu do jiného členského státu EU). Nejvyšší správní soud proto již v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 - 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, konstatoval, že „§ 15a zákona o pobytu cizinců je nutno vyložit způsobem souladným s právem EU ve všech případech. Tedy v případě

pokračování

všech rodinných příslušníků občana EU, resp. občana ČR, bez ohledu na to, zda využili své právo volného pohybu“ (shodně též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či např. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022 - 26).

[16] Proto i v projednávané věci, v níž stěžovatelka odvozuje své postavení rodinného příslušníka od statického občana ČR, se uplatní ustanovení směrnice 2004/38/ES a související judikatury Soudního dvora EU, týkající se postavení rodinných příslušníků občanů EU. Tak je tomu právě z příkazu českého zákonodárce, který se rozhodl rodinné příslušníky občanů ČR zrovnoprávnit s rodinnými příslušníky občanů EU skrz § 15a odst. 4 ZPC v rozhodném znění.

[17] Soudní dvůr přitom ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že právo na pobyt občanů EU a jejich rodinných příslušníků na území členských států není nijak závislé na povolení ze strany členského státu. Toto oprávnění plyne již ze samotného práva Unie a postavení daných osob jakožto občanů EU, resp. jejich rodinných příslušníků. Jak Soudní dvůr konstatoval například v rozsudku ze dne 14. 4. 2005, *Komise proti Španělskému království*, C-157/03, bodě 28: „[v]ydání povolení k pobytu státnímu příslušníkovi třetí země, který je manželem nebo manželkou státního příslušníka členského státu, tak musí být považováno nikoliv za úkon zakládající práva, ale za úkon ze strany členského státu určený ke konstatování osobního stavu státního příslušníka s ohledem na předpisy práva Společenství“. Rozhodnutí členského státu o vydání povolení k přechodnému pobytu občanům EU a jejich rodinným příslušníkům je tudíž pouze *osvědčením* existence tohoto jejich práva; má tedy *deklaratorní*, nikoli konstitutivní povahu (též např. rozsudky ze dne 25. 7. 2002, *MRAX*, C-459/99, bod 78; ze dne 21. 7. 2011, *Dias*, C-325/09, bod 49). Tento závěr přitom Soudní dvůr opakovaně potvrdil i po přijetí současné směrnice 2004/38/ES (např. rozsudky ze dne 12. 3. 2014, *O. a B.*, C-456/12, bod 60, či ze dne 18. 12. 2014, *McCarthy*, C-202/13, body 49 a 62).

[18] Přístup žalované a městského soudu, kteří při svém rozhodování implicitně vycházely z konstitutivní povahy povolení k přechodnému pobytu, tudíž nemůže obstát. Je pochopitelně pravda, že správní orgány rozhodují dle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Tato jejich rozhodnutí však pouze osvědčují (deklarují) existenci práva na pobyt, které plyne z práva Unie již s ohledem na postavení dané osoby jako rodinného příslušníka občana EU. Toto právo na pobyt tudíž musí v době rozhodování správních orgánů existovat. Jeho existence však není podmíněna předchozím vydáním povolení k přechodnému pobytu ze strany správních orgánů, ale pouze naplněním podmínek směrnice 2004/38/ES, respektive s ní souladných ustanovení práva vnitrostátního.

[19] Právě dovozený závěr je přitom v projednávané věci klíčový. Stěžovatelka totiž trefně poukazuje na možnost zachování práva pobytu na výlučně osobním základě ve smyslu článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES v případech, kdy občan EU, od kterého rodinný příslušník své právo odvozoval, zemřel. Podle tohoto ustanovení konkrétně platí:

„Aniž je dotčen druhý pododstavec, nevede smrt občana Unie ke ztrátě práva pobytu jeho rodinných příslušníků, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a kteří

před smrtí občana Unie pobývali v hostitelském členském státě jako rodinní příslušníci po dobu alespoň jednoho roku.

Právo pobytu dotyčných osob, které nezískaly právo trvalého pobytu, je podmíněno prokázáním skutečnosti, že jsou zaměstnanými osobami nebo osobami samostatně výdělečně činnými nebo že mají pro sebe a své rodinné příslušníky dostatečné prostředky, aby se po dobu svého pobytu nestali zátěží pro systém sociální pomoci hostitelského členského státu, a jsou účastníky zdravotního pojištění, kterým jsou v hostitelském členském státě kryta všechna rizika, nebo již jsou v hostitelském členském státě považováni za rodinné příslušníky osoby splňující tyto požadavky. Pojem „dostatečné prostředky“ je vymezen v čl. 8 odst. 4.

Takovým rodinným příslušníkům je zachováno právo pobytu na výlučně osobním základě [podtrženo NSS].“

[20] Právo rodinného příslušníka občana EU na pobyt na území ČR tudíž nemusí plynout pouze z aktuální (současné) rodinné vazby této osoby (např. trvajícího manželství). Může být zachováno rovněž na výlučně osobním základě, pokud v minulosti tato osoba byla rodinným příslušníkem občana EU a byly splněny podmínky pro zachování tohoto práva ve smyslu článku 12 (zachování práva pobytu rodinných příslušníků v případě smrti nebo odjezdu občana Unie), případně článku 13 (zachování práva pobytu v případě rozvodu, prohlášení manželství za neplatné nebo ukončení registrovaného partnerství) směrnice 2004/38/ES.

[21] Výklad městského soudu a žalované, podle nichž jsou relevantní pouze okolnosti současného vztahu stěžovatelky s občanem EU, I. F., je proto nezákonný.

[22] Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí sama uvedla, že stěžovatelka přestala být rodinným příslušníkem občana ČR dne 1. 4. 2018, kdy její manžel zemřel (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Tím implicitně uznala, že do tohoto data stěžovatelka měla (či alespoň mohla mít) odvozené právo pobytu na území ČR jako rodinný příslušník (manželka) občana EU, A. O.. Nijak se však již nezabývala otázkou, zda právo pobytu zůstalo stěžovateli zachováno na výlučně osobním základě ve smyslu článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, byť se toho stěžovatelka výslovně dovolávala. Namísto toho žalovaná založila své rozhodnutí výlučně na závěru, podle něhož stěžovatelka neprokázala trvalost vztahu a soužití ve společné domácnosti s jejím současným partnerem, I. F.. Pokud by však měla stěžovatelka skutečně zachovalé právo pobytu odvozené již z jejího předchozího manželství, jak namítala, pak jsou úvahy týkající se prokazování její rodinné vazby k panu I. F. nadbytečné. V takovém případě by stěžovatelka mohla na území ČR pobývat na výlučně osobním základě. Bylo by tak namíste existence tohoto práva na pobyt pouze osvědčit, resp. deklarovat, a to vydáním povolení k přechodnému pobytu.

[23] Jen pro úplnost NSS dodává, že nedokonalost provedení čl. 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES v českém právním řádu, spočívající ve výslovném dopadu § 87f ZPC pouze na „ukončení“ přechodného pobytu, a nikoli již na osvědčení existence tohoto práva vydáním povolení k přechodnému pobytu, na tomto závěru nic nemění. Pokud má

pokračování

stěžovatelka zachováno objektivně existující právo na pobyt na výlučně osobním základě, stále splňuje definici rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a ZPC. Ustanovení ZPC je tudíž nutné vykládat souladně s článkem 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a rozhodnout o vydání povolení k pobytu (pobyťovou kartu) podle § 87b odst. 3 ZPC ve spojení s § 15a ZPC v rozhodném znění.

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí žalované je nezákonné. Žalovaná nezohlednila okolnosti týkající se předchozího manželství stěžovatelky s občanem ČR, A. O., a nevyhodnotila naplnění podmínek pro zachování práva stěžovatelky na pobyt na území ČR na výlučně osobním základě ve smyslu článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Ze stejného důvodu je nezákonný i napadený rozsudek městského soudu, který uvedené závěry žalované převzal (srov. odst. 29 až 31 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek městského soudu, stejně jako napadené rozhodnutí žalované, je proto namístě zrušit.

[25] S ohledem na tento závěr se NSS již samostatně nezabýval namítanou procesní vadou v řízení před městským soudem, kterou stěžovatelka spatřovala v opomenutém důkazu a nedostacích při provádění důkazu jejím účastnickým výsledkem. Za situace, kdy je napadený rozsudek městského soudu společně s napadeným rozhodnutím žalované nutné zrušit pro jejich nezákonnost, by byl přezkum procesního postupu městského soudu nadbytečný.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů NSS v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu (výrok I. tohoto rozsudku). Jelikož navíc v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, nevrátil NSS věc městského soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. sám zrušil rozhodnutí žalované a věc vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[27] V dalším řízení bude žalovaná vycházet z právního názoru, že rozhodnutí o povolení přechodného pobytu rodinných příslušníků občanů EU má deklaratorní povahu (osvědčující existenci práva na pobyt). Přísluší jí přitom posoudit, zda žalobkyně již nezískala právo na pobyt na území ČR, jež je možné odvodit od jejího již zesnulého manžela A. O.. Za tím účelem vyhodnotí, zda žalobkyně splňuje podmínky stanovené v článku 12 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, který umožňuje zachování práva pobytu po smrti občana EU na výlučně osobním základě. Pokud dospěje ke kladnému závěru, deklaruje existenci tohoto práva stěžovatelky vydáním povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 3 ZPC ve spojení s § 15a ZPC v rozhodném znění.

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u krajského (v této věci městského) soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek. Nejvyšší správní

soud tudíž rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu dle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[29] Stěžovatelka měla v řízení úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady tvoří zaplacené *soudní poplatky* ve výši 9 000 Kč (z toho 3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku a 5 000 Kč za kasační stížnost) a dále náhrada *nákladů právního zastoupení advokátem*, a to jak v řízení o žalobě, tak v řízení o kasační stížnosti. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení za šest úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], tři písemná podání (žaloba, replika a kasační stížnost) ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a nahlížení do spisu [§ 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu]. Za každý účelně vynaložený úkon právní služby náleží stěžovatelce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tak na jeden úkon právní služby připadá částka 3 400 Kč. K tomu soud přiznal náhradu nákladů ve výši poloviny mimosmluvní odměny za návrh na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Celkem tak NSS přiznal stěžovatelce náhradu právního zastoupení za šest úkonů v plné výši (3 400 Kč) a za jeden úkon v poloviční výši (1 550 Kč + 300 Kč paušální náhrada, celkem tedy 1 850 Kč). Právní zástupce stěžovatelky není plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů právního zastoupení tak činí celkem 22 250 Kč. Společně s částkou odpovídající zaplaceným soudním poplatkům (tj. 9 000 Kč) tedy stěžovatelce náleží na náhradě nákladů řízení částka v celkové výši 31 250 Kč. Žalovaná je povinna tuto částku zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce stěžovatelky (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2024

Michal Bobek
předseda senátu

